כ: כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

יציאה מהו שתועיל בקדושים ידים ורגלים. פירש בקונטרס כדרך שפוסלת בכל הקדשים שקדשו בכלי שאם יצאו נפסלין ביוצא ומי אפשר לומר כן אלא כדמפרש טעמא משום דכיון דפרש אמודי מסח דעתיה מיניה [ט] דמשום קידוש כלי לא מיפסל ביוצא במידי אלא נעשה בו עבודה עדיין כדמוכח בפ"ק דמנחות (דף ט.) ובפ' התודה (פס דף עח) [י] דאמר בגלה מון לחומת העזרה רבי יוחנן אומר אפר פסולה וריש לקיש אומר כשרה אלמא מ"ש [יא] יוחנן לא פסיל אלא משום [יב] (דפ"ד דמאן דלא פסיל בגיעה לא פסיל בה הסח הדעת ומאן דפסיל פסיל בהאי והכי כהני הוו להו הסח הדעת שהיו יושבים בבית המוקד. הג"ה) עבודה במון אבל משום יציאה לא [וכן משמע] בפרק התכלת (פס מז.) גבי שתי הלחם דלא קדוש ליפסל ביוצא אלא בשמיטת הזכח אע"ג דבכר נתקדש בכלי דרכי שכירה ליה דתנור מקדש בפרק רבי ישמעאל (פס עב:) ומיהו יש לדחות דבאין עם הזכח שתי הלא נפסיס הבאין עם הזכח לא מיפסלי בגיעה כי אם בשמיטת הזכח כדאמר שעירי בפרק התודה (פס עט.) ולילו באין [יב] בפני עצמן תנן [יג] קדשו בכלי נפסלין בגיעה ויש עוד ראיה מהא דתנן במעילה פרק ג' (דף ט.) גבי מנחות ושתי הלחם קרמו בתנור הוכשרו ליפסל במחוסר כיפורים ובגיעה אבל [יד] יוצא לא קתני ואע"ג דגבי עופות חבתים הוה מצי למימרי יוצא אבל אחרים [טו] לא תני אבל שתי הלחם ולחם הפנים ומנחות [טז] והא דאמר בפרק כל שעה (פסחים ט.) גבי ליפה דמנחות נהי דכזריקין ליתא במקום זריקין איתא אורתא דמילתא נקט שדרך לעשותם במקום זריקין והא דאמר פרק המזבח מקדש (לקמן פח.) כלי שרת אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסל היינו בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובגיעה אבל לא ביוצא וע"ע [טז] מה שפירש בקונטרס פ' שתי מדות (מנחות פז:) גבי שאלן אבל מקדשין ליפסל בגיעה ויוצא ולקמן בסוף המזבח מקדש (דף פח.) פירש בקונטר' אבל מקדשין ליפסל ביוצא אם יצא חוץ לקלעים או נגע בו טבול יום והא [יח] דאמר פרק שתי הלחם (מנחות לה:) [יט] שתי הלחם וא"ן לחם הפנים ליתנן ועריכתן במזרח אלמא מצא יכא לא נתקדשה וכן בסוף כל המנחות בחות מצה (פס סב.) דרש ר"ש מנור תנור שתי פעמים שתהא קמיעון בתנור ושיהא הקדשן בתנור ופריך והתנן ר"ש אומר לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשירות בבית פתבי נאו מעוס לאי נתקדשה הוה מיפסלא ביוצא אלא משום דאבר מכוער להוצא לחוץ דאמר שנתקדשה ואם תאמר וכיון דנקדושים כלי לא מיפסלא ביוצא מנחת הכהנים וחביתי כ"ג דלית בהו מיפסלי ביוצא ושמא באותן מועיל קדוש כלי [כא] ומהאי טעמא יתכן פי' הקונט' דהכא:

קידש בכלי שרת בחוץ כו'. מימה דמשמע הא הכנים בכלי [כב] שרת בפנים קידש עכידתו כשרה אלמא לא [כג] מיפסלא ביציאת המים דלא [דק ליה] ולא מסח דעתיה ת"ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילין ואין צריך לקדש נטמאו ידיו לא מבעיא לן [כי מיבעיא לן] נטמא כל גופו כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסוחי מסח דעתיה [כד] כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה ת"ש פרה רבי חייא ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס

(ד) נקדושין ומהר מלינע ידיו בדבר טיוף ולא מסח דעתיה: והא

(ט) ר"ש בפרק הנזרק (מנחות ט.) ד"ה אמר מר אמר רבי יוחנן כרבי ומודי רבי דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה הא מני רבי היא אלא לרבא דמוקים לה כרבי אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפרא פסלה לינה הא מני אי רבי אי רבי אלעזר בר"ש הא אמר אפי' מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש לעולם כרבי אלעזר ברבי שמעון והכא במאי עסקינן בבהנים חדתי: (י) איבעיא להו איציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח ת"ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילין ואין צריך לקדש יצאו הרי הן בקדושתן יצאו ידיו לא קמיבעיא לן כי קמיבעיא לן יצא כל גופו מאי ת"ש (יא) שלא רחוץ ידים ורגלים (יב) מקדש בכלי שרת בפנים הקידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפנים (יג) או שטבל במי מערה ועבד עבודתו פסולה טעמא דקידש בכלי שרת בחוץ הא קידש בפנים ויצא עבודתו כשירה דלמא קידש בכלי שרת בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיו לבר וקידש (הא קידש בפנים ויצא דאפיק ידיה לבר (יד) כשירה) אבל יצא כל גופו תיבעי לך א"ל רב זביד לרב פפא ת"ש (טו) יצא חוץ (יח) למחיצת חומת העזרה אם לשהות טעון טבילה אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים א"ל הכא במאי עסקינן כגון שיצא (יט) להסך רגליו ולהטיל מים הא בהדיא קתני לה (כ) הכל המיסך רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים תני והדר מפרש (כא) ת"ש פרה רבי חייא בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפי' בחוץ ואפי' בכלי חול ואפי' במקידה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה יציאה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבודה (כב) פנים איבעיא להו טומאה מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגברא חזי אבל הכא דגברא לא חזי אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דהדר חזי [דק ליה] ולא מסח דעתיה ת"ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילין ואין צריך לקדש נטמאו ידיו לא מבעיא לן [כי מיבעיא לן] נטמא כל גופו כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסוחי מסח דעתיה (כג) כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה ת"ש פרה רבי חייא ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס

כשלמא לאביי דמוקים לה כרבי ומודי רבי דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה הא מני רבי היא אלא לרבא דמוקים לה כרבי אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפרא פסלה לינה הא מני אי רבי אי רבי אלעזר בר"ש הא אמר אפי' מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש לעולם כרבי אלעזר ברבי שמעון והכא במאי עסקינן בבהנים חדתי: (ט) איבעיא להו איציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח ת"ש (יא) קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילין ואין צריך לקדש יצאו הרי הן בקדושתן יצאו ידיו לא קמיבעיא לן כי קמיבעיא לן יצא כל גופו מאי ת"ש (יב) שלא רחוץ ידים ורגלים (יג) מקדש בכלי שרת בפנים הקידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפנים (יד) או שטבל במי מערה ועבד עבודתו פסולה טעמא דקידש בכלי שרת בחוץ הא קידש בפנים ויצא עבודתו כשירה דלמא קידש בכלי שרת בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיו לבר וקידש (הא קידש בפנים ויצא דאפיק ידיה לבר (טו) כשירה) אבל יצא כל גופו תיבעי לך א"ל רב זביד לרב פפא ת"ש (יח) יצא חוץ (יט) למחיצת חומת העזרה אם לשהות טעון טבילה אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים א"ל הכא במאי עסקינן כגון שיצא (כ) להסך רגליו ולהטיל מים הא בהדיא קתני לה (כא) הכל המיסך רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים תני והדר מפרש (כב) ת"ש פרה רבי חייא בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפי' בחוץ ואפי' בכלי חול ואפי' במקידה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה יציאה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבודה (כג) פנים איבעיא להו טומאה מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגברא חזי אבל הכא דגברא לא חזי אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דהדר חזי [דק ליה] ולא מסח דעתיה ת"ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילין ואין צריך לקדש נטמאו ידיו לא מבעיא לן [כי מיבעיא לן] נטמא כל גופו כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסוחי מסח דעתיה (כד) כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה ת"ש פרה רבי חייא ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס

אלא לרבא דמוקים לה כרבי אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה בקידוש (ז) הא מני דקתני דקידוש זה לא יפסל בעמוד השחר אבל קידוש הלילה יפסל רבי היא: **אלא לרבא כו' הא מני.** שמלמידין קידוש על קידוש ומתיר קידוש הנעי בקרות הגבר: **אי רבי הא אמר פסלה ליה.** אף בזה שבקרות הגבר: **ואי ר' אלעזר.** אף הראשון לא יפסל ושני זה למה: **בכהני חדתי.** שלא שימשו בלילה ולא היו רחוצי ידים ורגלים: **איבעיא.** תון לעזרה מהו שתועיל בכדר שבקדש בכל הקדשים שקדשו בכלי שרת שאם יצאו נפסלין ביוצא: **דלא פריש.** (ט) לא עבדל מעבודה: **ונטמאו.** הידיים בדבר שאין טומאתו מן התורה שיטמא גופו אלא בפיגול או בנותר שאינו בפסחי' (דף קכ:) שטמטמאים את הידים: **מטבילין.** את הידים לבדן: **יצאו ידיו.** שהוטיחן לחוץ: **מקדש בכלי שרת.** אי כיון אי בכלי שרת אחר דמרבינן לקמן בשמעתין (ז) כל כלי שרת לקידוש: **בפנים.** שהרי הוקבעו (ח) לי מקום בעזרה דכתיב (ט) ונתת את הכיור וגו' והתם כתיב ורחצו ממנו: **בכלי חול.** פסול דלרחצו ממנו כתיב וכי איתרבו שאר כלים לקמן דומיא דידיה איתרבו: **או שנטבל במי מערה.** שהן כשרין לטבילה וה"ה למים חיים אלא שרוב טבילות (י) במים מכונסין (יא): **עבודתו פסולה.** ולא אמרי' טבילה דבר חשוב הוא ומהני' ליה במקום קידוש: **הא קידש בפנים ויצא כשרין.** ת"ל דאי ס"ד פסולה הלכה השמא קידש בפנים ויצא פסולה קידש בחוץ מיבעיא וכי יש יציאה גדולה מזו: **ומשני דילמא קידש בחוץ.** דאיצטריך ליה לאתא למיתני דפסולה (יב): **כגון דאפיק ידיה לבר.** ונופיה בפנים יקידש דאילו קידש בפנים והוציא ידיו מצא לעיל הרי הן בקדושתן אבל יצא כל גופו לא תידוק מינה: **אם** (יג) **לשהות טעון טבילה.** קס"ד משום היסח הדעת: **הכא במאי עסקינן.** דקתני אם לשהות טעון טבילה: **שיצא להסך רגליו.** לנדולים ולכוותיה סיפא דקתני אם לפי שעה טעון קידוש שיצא לטבול מים דאמרינן בסדר יומא (דף ל.) מצוה לשפשף ידיו ורגלותיו שעל גבי רגליו אלא יראה בכרות שאם לפיכך צריך לקדש ידיו ורגליו: **בהדיא קתני לה.** בפיפא דהכיא: **פרה.** בעבודת פרה אדומה שהיא (יד) תון לירושלים בהר המשחה: **ויוצא.** אלמא לא פסל (טו) ליאתה בקידוש ידים ורגלים: **כעין עבודה.** שיורי הוא: **טומאה.** קס"ד נטמאו ידיו ולא גופו קמיבעיא ליה: **אא"ל יציאה לא פסלה.** התם הוא משום דגברא חזי לאחזור ולינכנס לא מסח דעתיה ולא מיפסל קידוש בהיסח הדעת: **או דלמא כיון דהדר חזי.** על ידי הטבילה (יח) דק ליה מדקדק (ט) נקדושין ומהר מלינע ידיו בדבר טיוף ולא מסח דעתיה: והא

מסורת הש"ס

ג) ירושלמי יומא פ"ב ה"א. ב) תוספתא מנחות פ"ח ה"ז. ג) [לקמן כח.]. ד) תוספ' יומא פ"א ה"ד. ירושי כלאים פ"ט ה"א. יומא פ"ג ה"ב. ה) לשון הס' בשמואל-א כד ב ועי' במפרשים שם. ו) יומא כח. [מנחות ק.]. ז) כב., ח) שמות מ ז ושם לא. ט) עי' שבת יד., י) ליתא שם וכאמת כפוכה כ, ד"ה אלא. לא מיתני אלא הא דפ"ק דמנחות. כ) מעילה י., ל) ורש"י שלמעני שם לא פי' כלום ואפשר שגר היה הגירסא לפני התוס'. מ) עי' ש"ך:

גליון הש"ס

בגיר"א ד"ה אחה. עיין פ"ד דפרה משנה ה בהרש"ב ותוס' ריש:

שינויי נוסחאות

א) רבי הא אמר פסלה בפ"ל (צ"ל ובה בהרש"ב). ב) ורגלים כיצד בפ"ל וכ"ה בתוספ' דמנחות (מנחות ק.). ג) פ"ל בעבודתו בשרה (צ"ל: ד) חוץ לחומת העזרה בפ"ל (צ"ל: ה) פ"ל בעינן (צ"ל). פ"ל בעינן שבריה. דלקדש בחוץ כלי שרת לבה לי. בעינן עבודת פנים (ביה"ש בשינויים). ו) בפ"ל טוקף הבא במאי עסקינן: ז) כאן הס"ד ותי"ל הא מני דקתני מר בפ"ל (צ"ל: ח) הוקבע (צ"ל: ט) מכונסין וקפ"ל דעבודתו פסולה כו' בפ"ל והבדיל (צ"ל: י) פ"ל בשרה (צ"ל: יא) דפסולה כגון כו' הדא (צ"ל: יב) שהיתה (צ"ל: יג) פסלה (צ"ל: יד) הטבילה הס"ד ותי"ל דק ליה (צ"ל: טו) מיגה ופ"ד דמאן דלא פסיל בגיעה בפיפא דהיסח הדעת אבל משום קידוש כו' בפ"ל (צ"ל: טז) בפ"ל אפילו לרבי (צ"ל: יז) משום עבודה בחוץ כו' בפ"ל, ומה שנמנגריים שיך לגים, נמ"ל ונכסל כתן (צ"ל: יח) בבאין (צ"ל: יט) פ"ל דאלו (צ"ל: כ) פ"ל אחרינו (צ"ל: כא) ומנחות אלא אי איספלא ביוצא במנחות אמאי מייתיר ליה הכא והכא. מהכ"ס (צ"ל: כב) והא דדריש פרק שתי הלחם אמרת לישתן ועריכתן כו' בפ"ל (צ"ל: כג) כלי בדאמרינן בפ"ב דמעילה ושאין לו מתירין משיקדש בכלי (צ"ל: כד) פ"ל הכלי (צ"ל: כה) לא פסלא יציאה במים וכ"ש בקידוש דהא לעיל איבעיא לן לר' אלעזר בר' שמעון דאמר אין לינה מועלת בקידוש אם מועלת במי כיור (צ"ל: כו) כדפירשנו לעיל אאין כלי כו' דהיינו הקידוש כו' (צ"ל: כז) דמשמע דוקא משום הטלת מים הא בחנם כו' ר"ל דנוכל לאוקמי בשעת עבודה דוודאי אי נפיק כו' אלא מעט וכיון דעסיק בעבודה לא מסח דעתיה, וכי קא מבעיא לן בין עבודה לעבודה אבל אין לאוקמי באמצע העבודה דזה לא תמצא שיצא לשהות זמן מרובה בתוך העבודה (צ"ל: כח) תיגות אלו ליתא בס"ב דנ"ל:

שיטה מקובצת

ר"ילא קידש בר בנך דאמרי דרה לבי דקידש. ואיש מ"מ דיקקין מיגה דיקה דקדש בתון אבל הכנים מכלי המים מבחוץ ומחוב הכמינו: (ר"ל דקדש בפנים פסיר מי אלמא לא פסל יציאה בתים וכ"ש קדש ביה לעיל מבפנים לן לר' אלעזר דאמר לא ליה פוסלת בקדש אם מעבלה בקדש מיה. ר"ל דכאן יציאה לפי מקוצת הכלי לא מהני ליפסל ביאה דמתרון בלא הון לחומה בשרה ור' יוחנן טוקל מ'. כמו שמבני הוחש:

ל) [ד"ה דקה כמי אינה נעל בקדש אלא יציאה פסלה בקדשים אי לא. מהש היסח הדעת הוא אבל בתים בלא שיך טעם זה. ובקה הטעמים שם דהלכה כרבי יוחנן דלא פלגינן אלא לר"ל אבל לרבי אחר ליה פוסלת כמו ליה פוסלת פסלה נמי יציאה בקדשים כמו ליה בלא טעמא בהיסח הדעת. מדקתמר בנבעלו לעיל תל"ל (דלמן לה) פסלה מהש דלא פרש אבל יציאה לשון מה דעתיה לאמר ר"ל אבל בדיעבד. דהו מיעטא לאמר דבשעה עבודה שהרי יודע לו שלא הסח דעתו והבעיא דלא אפשטיה בסתבא הוא (תוס' ד"ה ומ"ש ריש ס"ב). ר"ל דדלי בקדשים ידים ורגלים מהני בקדשים הידים, הייני שנטבלו חוץ לעזרה שהוציא ידיו לחוץ ונגע בדברים המטמאים את הידים. ואי בפנים בעזרה לא משכחת לה טומאת ידים דאין שומאה ידים בפקדש ריש ס"ב מאבהה"ש הוי מ"ש פסחים ריש ע"א. וקצת ע"ש בזבחים כ' ע"ב קידש ידיו ורגליו ונטמאו משבילין וא"ל לקדש. יצאו הרי הן בקדושתן כו'. ודין זה דיצאי מיהר כיון דהני נטמאו על כרחך שיצאו כי בפקדש לא משכחת שיטמאו דאין טומאת ידים בפקדש. א"כ ביצאו אף שנטמאו א"צ לקדש מכ"ש ביצאו לחוד א"צ לקדש. ד"ב. (מנ"ש מגיה ק"ו):

מבאן ע"ד לעמוד הבא

סדו לקדש ר' בביר סמני אבר רחמנא כו'. אמר רב אחאי ש"מ מדקבביעא להו לרבנן הכי שמע מינה פשיטא להו דאינו הכי דאי נזיגא דחיצה מיקרי ולאו שבילי'ה, ומסיים דכתיב ממנו הוא דקא מסתפקא להו, דאי סיר לאו דחיצה הא דתפוק לי דבעינא דחיצו ולינא, אלא ש"מ פשיטא להו דכי האי נזיגא דחיצה הוא, השתא דאמרת דחיצה הוא מאן דבעי מיכל לחמא ואשבח ביא דיכו אבנגא אם בסיכולא עייך ידיה בעריתה ושפיר דמי. וכן הלכה. (מ"ב אלי נחמת פמ"ו) **אלא** אנו צריכין להתקדש בקדושתו ולישטל ידינו מן הכלי כמהן שמקרש ידיו מן הכיור קודם שברוחנו. ומשמע ידיו בתוך הכלי בין בשחר בין בשעת אכילה שפיר דמי. מראמרינן בכיור ורחצו אהרן וכניו ממנו ולא בתוכו שמע מינה הכא הוא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com